

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **M. K.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2018, čj. MPSV-2018/203759-923, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 9. 2019, čj. 19 Ad 44/2018-84,

t a k t o :

- I. Žádost o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti **s e z a m í t á .**
- II. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 8. 8. 2018 Úřad práce České republiky – krajská pobočka v Ostravě, nepřiznal žalobkyni dávku státní sociální podpory, příspěvek na bydlení ode dne 1. 7. 2018. Zjistil totiž, že žalobkyně ode dne 1. 12. 2016 užívala byt č. X na adrese X, bez právního důvodu (nájem tohoto bytu skončil dne 30. 11. 2016). Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 10. 2018 modifikoval výrok rozhodnutí úřadu práce a ve zbytku rozhodnutí potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu. Současně požádala o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce. Krajský soud o žádostech rozhodl usnesením, kterým jednak žalobkyni nepřiznal osvobození od soudních poplatků (výrok I.), jednak zamítl návrh na ustanovení zástupce z řad advokátů (výrok II.). Dospěl k závěru, že žalobkyně se svým návrhem zjevně nemůže být úspěšná, neboť již není nájemkyní bytu na adrese X. Rozsudkem Okresního soudu v Ostravě ze dne 10. 10. 2017, čj. 61 C 120/2017-213, byla žalobkyni uložena povinnost sporný byt vyklidit – v rozsudku byla pravomocně vyřešena i otázka skončení nájemního poměru žalobkyně k tomuto bytu, a to ke dni 30. 11. 2016. Toto rozhodnutí posléze potvrdil Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 15. 5. 2018, čj. 71 Co 71/2018-285.

[3] Proti oběma výrokům usnesení krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost. Je přesvědčena, že v řízení před krajským soudem prokázala, že splňuje všechny podmínky pro to, aby jí byl pro toto řízení zástupce ustanoven. Stěžovatelka současně požádala o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti a popsala své majetkové poměry a složitou sociální situaci.

[4] NSS netrval na podmínce povinného zastoupení advokátem. Kasační stížnost směřuje proti procesnímu rozhodnutí učiněnému v řízení o žalobě, proto nemusí být stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem a není povinen hradit soudní poplatek (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 9. 6. 2015, čj. 1 As 196/2014-19, č. 3271/2015 Sb. NSS).

[5] Stěžovatelka v projednávané věci o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti požádala. Protože však její kasační stížnost je zjevně projednatelná a NSS rozhoduje bez jednání, zastoupení by bylo zjevně neúčelné. Soud tedy rozhodl, jak je uvedeno ve výroku I. shora.

[6] NSS dále přistoupil k posouzení důvodnosti kasační stížnosti.

[7] NSS v nynější věci vycházel z rozsudku ze dne 11. 7. 2019, čj. 1 As 165/2019-25, v němž stěžovatelce za téměř stejné situace, jako je v nynější věci, srozumitelně vysvětlil, že podané žaloby ve věcech příspěvku na bydlení jsou pro neexistenci původního nájemního vztahu zjevně bezúspěšné.

[8] Závěry krajského soudu o zjevné neúspěšnosti žaloby ob stojí. Jednou z podmínek osvobození od soudních poplatků, a tedy i ustanovení zástupce ve smyslu § 35 odst. 10 s. ř. s. je, že návrh – v tomto případě kasační stížnost – nesmí být zjevně neúspěšný (§ 36 odst. 3 s. ř. s.). NSS proto nejdříve posuzoval, zda je podaná kasační stížnost zjevně neúspěšným návrhem, či nikoliv.

[9] *Zjevná neúspěšnost* návrhu musí být seznatelná „na první pohled“, a musí být bez jakýchkoliv pochybností a dokazování zcela jednoznačná, nesporná a okamžitě zjištělná (podrobně viz rozsudek 1 As 165/2019, bod 13 a zde cit. judikaturu). Krajský soud zamítl návrh žalobkyně na ustanovení zástupce z řad advokátů, neboť mu bylo ze soudní činnosti známo, že sporná otázka (otázka skončení nájemního poměru stěžovatelky), která je klíčovou otázkou i pro posouzení vzniku přeplatku na dávce státní

pokračování

sociální podpory příspěvku na bydlení, byla již v mezidobí pravomocně rozhodnuta civilními soudy (viz bod [2] shora).

[10] Zákon v § 52 odst. 2 s. ř. s. soudu – až na výjimky – ukládá vycházet z rozhodnutí soudů a správních orgánů o jiných otázkách. Takovými rozhodnutími je soud vázán. V tomto případě pravomocné rozhodnutí civilního soudu o ukončení nájemního vztahu existuje. Toto rozhodnutí bylo určující pro posouzení otázky *zjevné neúspěšnosti* žaloby v řízení před krajským soudem.

[11] NSS tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. listopadu 2019

Zdeněk Kühn
předseda senátu